

Hárs György Péter

Elveszett fölvonás

*Kegyelmet kérek, jó uram.
Csak a fejemet ne.
Nyugodtan foghatsz boldogan egy
másik fejezetbe. Lehet
benn szőke s barna lány,
ármány és szerelem. Hadd
legyek én mellékszereplő,
ki gondját viselem az
indulatnak és a kéjnek az
illő alázattal, s meghúzódik az
asztal sarkán, míg mások
élnek. De tudd, a szolgád
fölborít majd minden
szép talpnyalót, átugrik
szekrényt, poharat zúz, s
átkozza a valót, s kegyelem
helyett kötelet kér, ha nem
adsz már nyugalmat. Ez egy
veszélyes övezet, mint
minden úri gyarmat.*

Lassan vissza

*Fiatal gím a téli szőrt
levedli az embert a föld.*

*Meleg lesz majd fölszáll a Nap.
Ezők esetlen hullanak.*

*És évre év és nyár a nyárra
kórósodik az élet szára.*

*Gyökere mélyben elvakult.
Kirágta kék szemét a múlt.*

*S a fiatal gím orrára bízva
magát elindul lassan vissza.*

Kalapom Milne fejére

*Hordom amit mások levetettek
Foszló nyomait szeretetnek*

*Minden ruha egy-egy szertelen emlék
Kelmékkel feleselnek az elmék*

*Kívül már-már épül az összbang:
Az enyém ez a karcos rossz bang*

*De szövetkeznek bévül szövetek:
Hova lesz mindez amikor leveted?*

Kerengő

*Egyszer majd minden szenvedés
szép lassan a végére ér.*

*Villa mellé fekszik a kés.
Asztalra fekszik a kenyér.*

*Kés alá fekszik a kenyér.
Villa alá fekszik a hús.*

*Bűn mellé fekszik az erény.
Vidám mellé a mélabús.*

*Egyszer majd minden véget ér.
Ősszeérnek kerengő végek.*

*S még mielőtt a tél letér
szokott útvjáról: hívlak téged.*

Négysorok

*Isten órája rám szakadt
Permutatója eltörött
Szobánkban peng a kámzsaszag
Megnyílnak kényes börtönök*

*

*Én szeretlek téged hazám
Szeretlek téged nemzetem
S bár nem lógok még fönn a fán
Ingataggá vált helyzetem*

*

*Isten párnája rám szakadt
Pusztít a pállott párnaszag
A fagyban künt a fák tövén
Fejét lehajtja pár növény*

Szélcsend

*a fák a szelet
fogják egymás elől
az első mégis
gyakran kiökl*

*a fák a szélben
védik egymást
az utolsót mégis
veszti a hegylánc*

Retro

*Az ember volt szeretőit
Közönkint arca redőit
Rendezgeti egybe*

*Néha csak ösztöne rándul
Hársfalevél ha alábull s
Ha csak szerelemben*

*Máskor tejbamu fények
Permetezik le a lékek
Foszlott takaróját*

*Akkor az asztali lámpa
Megbillen előre s tompa
Árnyék se hajol rád*

Orpheusz könnyű nyári álma

*Fegyelmet a fáktól szunnyadni
avartól ha tanultam.
Miféle csücsali végzet csapta meg arcom mégis?
lehet csak a szellő mit a
víznek tértült párái ideküdtek vagy a
napfény
röptét ha madárszárny beteríti.*

*Mindegy most nekem ez.
Csak a partot nézem a
vonzást.
Áttetszést keresek lédús levegőben.
Átinaló árnyékot a tisztás
kifeszült füvein.
Rezgést az eget sose hangolt búrjában.*